

[Finansministeren]

kation osv., og så nedsætter regeringen samtidig ved et ændringsforslag bevillingen til netop et sådant område fra 50 til 20 mill. kr. Det fremgår af det svar, industriministeren har givet vedrørende den sag allerede i en tidlig fase, at når den besparelse foreslås, så er det, fordi 40 mill. kr. af bevillingen i indeværende år simpelt hen ikke har kunnet anvendes, idet man er kommet meget sent i gang. Derfor overføres den uforbrugte bevilling på 40 mill. kr. til næste finansår, altså 1983. Det er derfor, vi reducerer den oprindelige 1983-bevilling med 30 mill. kr. Men nettoresultatet er, at den samlede bevilling bliver en smule forøget. Vel, der er meget bogholderi i det, men der er altså også noget læseteknik, som jeg synes at hr. Bjørn Poulsen godt kunne have gjort brug af.

Både fru Lilli Gyldenkilde og hr. Bjørn Poulsen var ligesom fru Ingerlise Koefoed inde på den myte, at regeringen har vægret sig ved at indrømme, at ledigheden vil stige næste år. Jeg bliver nødt til at gendrive det. Regeringen har fra den første dag sagt, at vi desværre står i en situation, hvor ledigheden i 1983 vil være højere end i 1982. Det fremgik allerede af den redegørelse, regeringen afgav den 1. oktober 1982. Det fremgik endvidere af statsministerens åbningstale. Det er fremgået af alt, hvad jeg som finansminister har sagt om det spørgsmål. Hvordan vi end vender og drejer det, er vi i en økonomisk situation – og har vi overtaget en økonomisk situation – hvor den voksende ledighed ikke lader sig vende på en studs, idet der er nogle fundamentale forudsætninger, der først skal tilvejebringes. Det tager sin tid, bl.a. på grund af de ting, vi taler om i dag, samt på grund af hele udviklingen i vores konkurrenceevne.

Jeg forstod på fru Lilli Gyldenkilde – ja, jeg ved ikke, om jeg forstod det rigtigt, men hun antydede, at statsministeren måske kunne blive udnævnt til årets julemand. Det er muligt. Jeg har nu ikke indtryk af, at det er det, han først og fremmest stiler mod, for han har ligesom vi andre klart tilkendegivet, at det ikke er et gaveår, vi befinder os i. Det er muligt, at regeringen på et senere tidspunkt vil være i stand til at fremlægge positive resultater. Men jeg skal nævne for statsministeren, der er forhindret i at være til stede under denne del af debatten, at fru Lilli Gyl-

denkilde dog har enkelte menneskelige følelser tilovers for regeringen.

Hr. Glensgård bad om, at finansudvalget allerede i februar måtte blive inddraget i forberedelserne til arbejdet med finanslovsforslaget for 1984. Det tør jeg ikke i dag give løfte om, for det er jo et meget tidligt stadium. Til gengæld tør jeg godt sige til hr. Glensgård, at finanslovsforslaget for 1984 tilstræber regeringen skal være et endeligt finanslovsforslag. Det er selvfølgelig uhensigtsmæssigt at komme med et forslag, som allerede fra starten kræver meget, meget store ændringer fra forslagsstillernes egen side. Vi vil stræbe imod, at det bliver et endeligt forslag, og så må folketinget tage stilling til, om det kan acceptere det eller det vil foretage ændringer. Alene i den tilkendegivelse ligger jo, at finansudvalget får bedre tid til at arbejde med tingene.

Til hr. Askjær Jørgensen har jeg den bemærkning, at jeg er meget skuffet over de synspunkter, han gav udtryk for. Jeg forstår godt, at fremskridtspartiet med sin indstilling til de offentlige udgifter og med sin indstilling til underskuddets størrelse synes, at det er grumme lidt, at det kun reduceres fra 80 til 69 mia kr., men målt i forhold til, hvad regeringen sagde ved sin tiltræden, målt i forhold til de forslag, regeringen har fremsat allerede fra begyndelsen, er det resultat, som afstemningerne i dag og i morgen forhåbentlig ender med, meget, meget tæt på det, som var regeringens målsætning. Der er nogle af besparelserne, der er erstattet af andre besparelser, men bortset fra det og bortset fra, at der er besparelser, som vi ønskede gennemført med virkning allerede fra 1. januar 1983, men som først træder i kraft i løbet af 1983 eller 1. januar 1984, adskiller finanslovsforslagets ændringer sig ikke fra det, regeringen lagde frem den 5. og 6. oktober 1982. Jeg har allerede understreget én gang, at det er regeringens opfattelse, at vi også i 1984 er nødt til at træffe beslutninger ud over dem, der gennemføres ved denne finanslovbehandling. Så jeg tror ikke, at hr. Askjær Jørgensen behøver at være bange for, at socialdemokraterne på et vist tidspunkt vil stå op på denne talerstol og sige, at nu føler de, at der bliver ført socialdemokratisk politik plus 20 pct. Det tror jeg ikke er en risiko, regeringen eller hr. Askjær Jørgensen behøver at være bange for.